

derneft indrømmede man felfølgelig ogsaa, at Høiesteretsdommen for den civile Sags Vedkom-
mende var afgjørende, og at der heller ikke kunde
være Spørgsmaal om fra denne Side betragtet
at tilveiebringe nogen Forandring. Derimod for-
stod jeg Udvalget faaledes, at man mente, at det
burde tages under Overveielse, hvorledes man
kunde forebygge, at denne Afgjørelse fik Virkning
i Fremtiden, fordi der formentlig paa Værp var
Uro og Befymring hos Folk med Hensyn til,
hvorledes det vilde gaa i Fremtiden med lignende
Sager. Man frygtede for, at der skulde indtræde
Afgjørelser, der var i Uoverensstemmelse med, hvad
man i Almindelighed antog. Det stillede sig ogsaa
for mig faaledes, at det Gnefte, der egentlig
var at gjøre, var mulig ved en Lov eller andet
Sligt at forhindre faadanne Afgjørelser i Frem-
tiden, hvilket i Dvrigt i og for sig kan være for-
bundet med stor Vanfælighed; men det var imid-
lertid det, som forekom mig at være det Gnefte,
der kunde være Hjenstand for Undersøgelse, at
komme efter, om det kunde antages, at faadanne
Tilfælde i Fremtiden vilde indtræde, om der var
andre Tilfælde, som vare parallelle med dette, saa-
ledes at man kunde tro, at denne Afgjørelse vilde
blive bindende for dem. Til at faae oplyst dette
har jeg felfølgelig ikke havt andre Midler end at
tilskrive Rettsbetjentene paa de Steder, hvor fies-
vigft Ret har været gjældende indtil 1867, og
anmode dem om efter deres Kjendskab til Skifte-
protokollerne der paa Stedet, at meddele mig, om
det kunde antages, at der var flere Sager af ana-
log Befaffenhed, og dertil have de svaret mig
Nei, der var ikke faadanne, dette Tilfælde var faa
eiendommeligt, at der ikke kunde antages at være
flere lignende. Dette er blevet mig svaret baade
fra Værp og Kolding Herred, som er det andet
Sted i Landet, hvor fiesvigft Ret har været gjæl-
dende før. — Nu siger vel den ærede Forslags-
stiller, at dette ikke er rigtigt, men at der findes
andre faadanne Tilfælde. Dette kan jeg naturlig-
vis hverken benægte eller bekræfte; men jeg kan
i den Henseende kun betrage, at den ærede For-
slagsstiller ikke har indgivet til Ministriet en —
naturligvis skriftlig — Udvikling og Angivelse af,
hvilke disse Tilfælde ere, thi faa vilde jeg have
kunnet forelægge Rettsbetjentene dette og afsætt
dem deres Erklæring derom. Noget Saadant har
imidlertid slet ikke foreligget, og jeg er derfor
aldeles ude af Stand til at benægte eller bekræfte
det, naar den ærede Forslagsstiller paaftaar, at
der alligevel er andre Tilfælde af denne Natur,
som ville kunne forekomme i Fremtiden. Det er

dette, jeg har søgt at skaffe Oplysning tilstede om,
og jeg har i den Henseende troet at være i Over-
ensstemmelse med Udvalget, idet jeg nemlig har
søgt at tilveiebringe et Grundlag for Overveielse
med Hensyn til det, som var det Gnefte, der kunde
være Tale om at gjøre mere i denne Sag. — Det
forekommer mig imidlertid, at det, jeg hidtil har
dualget ved, egentlig ikke umiddelbart vedkommer
det foreliggende Vndringsforflag, thi, saavidt jeg
forstod den ærede Forslagsstiller, er det jo hans
Mening, at den Erstatning, som her foreslaas ud-
redet, skal udredes paa et ganske andet Funda-
ment. Den ærede Forslagsstiller lader Høiesterets-
dommen staa ved sit Værd, han siger, den respek-
terer jeg, den maa vi høre os for, den har endelig
fastsat dette Spørgsmaal; men Vndringsforlaget
skulde derimod være støttet paa, at, hvis Høieste-
retsdommen er rigtig, skulde det ved den være
fastslaaet, at der var begaaet en Feil af den
Skifteforvalter, som i 1825 behandlede det her
omtalte Bo, ved hvilken Feil han er bleven Nar-
rag til, at Sagen nu er blevet tabt, og at der
faaledes formentlig er paabyrdet Ole Madsen Sen-
sens Arvinger et Tab. Det er altsaa dette nye
Fundament, som dette Krav skulde være bygget
paa, at der i 1825 blev begaaet en Feil af en
Skifteforvalter, som denne kunde have erstatet,
men som nu Staten skal erstatte i hans Sted, da
Erstatning ikke kan faas hos ham, efter som han
er død for mange Aar siden, hans Bo er sluttet
og opgjort osv. Den ærede Forslagsstiller paa-
beraaber sig herfor § 92 i Skifteloven, ved hvil-
ken det blev bestemt, at naar nogen Embedsmand,
hjem nogen Del af Skifteforvaltningen er betroet,
i Anledning af hans Embedsforrelse maatte findes
pligtig til at udrede Erstatning til Private, faa skal
denne Erstatning tilsvares af Staten, naar den ikke
kan faas hos ham selv. Dette er, saavidt jeg for-
staaer, alt det, der egentlig angaar Vndringsforlaget.
Med Hensyn dertil vil jeg bemærke, at jeg i den
Henseende ganske staaer paa samme Standpunkt
som Udvalget, idet jeg mener, at det er unu-
ligt at tage nogen Bestemmelse om dette Spørgs-
maal paa de Oplysninger, der nu foreligger. Der
behøves for Thinget, hvis det ikke vil handle i
Blinde, baade flere Oplysninger og lange Over-
veielser for at kunne afgjøre, hvorledes man skal
handle i dette Tilfælde. Der er flere forskjellige
Betænkkeligheder ved denne Sag, som nødvendig-
vis maa kræve en moden Overveielse. For det
Første er der det Spørgsmaal, om det ovetrove-
det kan siges, at der er begaaet en saadan Feil
af Skifteforvalteren og en Feil, som vilde have